

Margarita Voites:

minult küsiti, miks mind ometi ilusaks ei tehta

Õige pea 80 aasta juubelit pidav Margarita Voites avas enne suuri pidustusi koduse pildialbumi, et meenutada värvikirevat karjääri Eesti kuulsaima koloratuursopranina.

Ursula Nõu
ursula.nou@lehed.ee

Suure hädaga

1957, Moskva ● „Siin olen ma Moskvas ülemaailmsel noorsoo- ja üliõpilasfestivalil, kuhu ma suure hädaga sain. Paar aastat enne seda soovitas isa, et mine konservatooriumi õppima. Olin õppinud lastemuusikakoolis klaverit, aga ei teadnud, kuidas see konsi sissesaamine käib. Tegelikult pidi kõigepealt õppima neli aastat muusikakoolis ja siis viis aastat konservatooriumis. Käisin konservatooriumi lauluosakonna juhatajale Aleksander Arderile ette laulmas. Ta ütles, et väga tore häälekene küll, aga enne siia tulekut peab ikkagi muusikakoolis õppima teooriat ja solfedžot. Selle peale läksin parem ülikooli. Õppisin kaks aastat bibliograafiat, mille kõrvalt kutsuti mind ülikooli orkestrisse soleerima. Meie orkestri baasil tehti operett „Montmartre'i kannike”.

Seda lauldes tundsin esimest korda, et teater on minu koht. Seega läksin Tallinnasse konkursile, et saada Moskvasse festivalile. Kõik küll imestasid, et kuidas ma õppimata nii hästi laulan, aga Moskvasse ma siiski ei saanud. Küll aga jäin seal konkursil silma tollasele Estonia teatri solistile Olga Lundile ja ega mul ei jäänudki muud üle, kui võtsin südame rindu, otsisin Olga üles ja palusin abi. Ta oli kena inimene ja ütles, et konkursile ma teid saata ei saa, aga saate kontserdibrigaadi. Ja nii ma sinna Moskvasse sattusin. Teised käisid esinemas, mina käisin sugulastel külas. Kuni kohtasin Gennadi Podelskit, kes otsustas mulle esinemiisi organiseerida ja mind klaveril saata.”

(Pildil Margarita mustanahalisest Ghana lauljast paremal ja Mai Murdmaa vasakul)

Äpardus konjakiga

1979, Tallinn

● „Meenutan alati muigega, kuidas tollane Estonia teatri peakunstnik Eldor Renter, kellest ma väga lugu pidasin, tuli: no miks nad teid ometi ilusaks ei tee, kui see on võimalik! See-eest hoopis tegin näiteks omale ilusa lehviku. Ikka juhtus, et suure käsitöösõbrana meisterdasin ise midagi. Mis aga puutub mu

kunagi paljalt võtta, vaid ainult tee või kohviga, aga olin selle ära unustanud. Loomulikult võtsin siis selle ühe lonksuga sisse ja tundsin, kuidas miski käpp istus kõri peale. See oligi kõik. Ei jäänudki muud üle, kui paluti vabandust ja etendus lõpetati poole pealt ära. Peale selle sain ka väga halva arvustuse enda kohta.”

häälede, siis jäin kord noorena ülikooli peol haigeks ja laulsin selle haige häälega ka ühe etenduse. Pärast seda fikseeris arst mul häälepaalte mittesulgumise. Ja need ei sulguigi mul, kui olen külmetanud, aga mul on võime haigete häälepaalttega laulda. Ainult üks kord elus olen vahele jäänud. Olin just Leningradist „Lucia” etenduselt terve öö tagasi sõitnud ja vähe maganud. Just sel öhtul oli saalis Moskva komisjonist keegi, kes tuli vaatama, kas etendus sobib Moskvasse saatmiseks. Nii kui ma lavale astusin ja suu lahti tegin, ei tulnud sealt mitte midagi. Aga kõik kolleegid elasid kaasa. Kõik, mis laulmata jätsin, laulis keegi teine minu eest. Viimases hädas tuli mul meelde, et keegi oli rääkinud: kui hääle streigib, siis tuleb võtta lauluõli ehk konjakit. Ma ei olnud seda kunagi tarvitanud. Olin küll kuulnud, et seda ei tohi